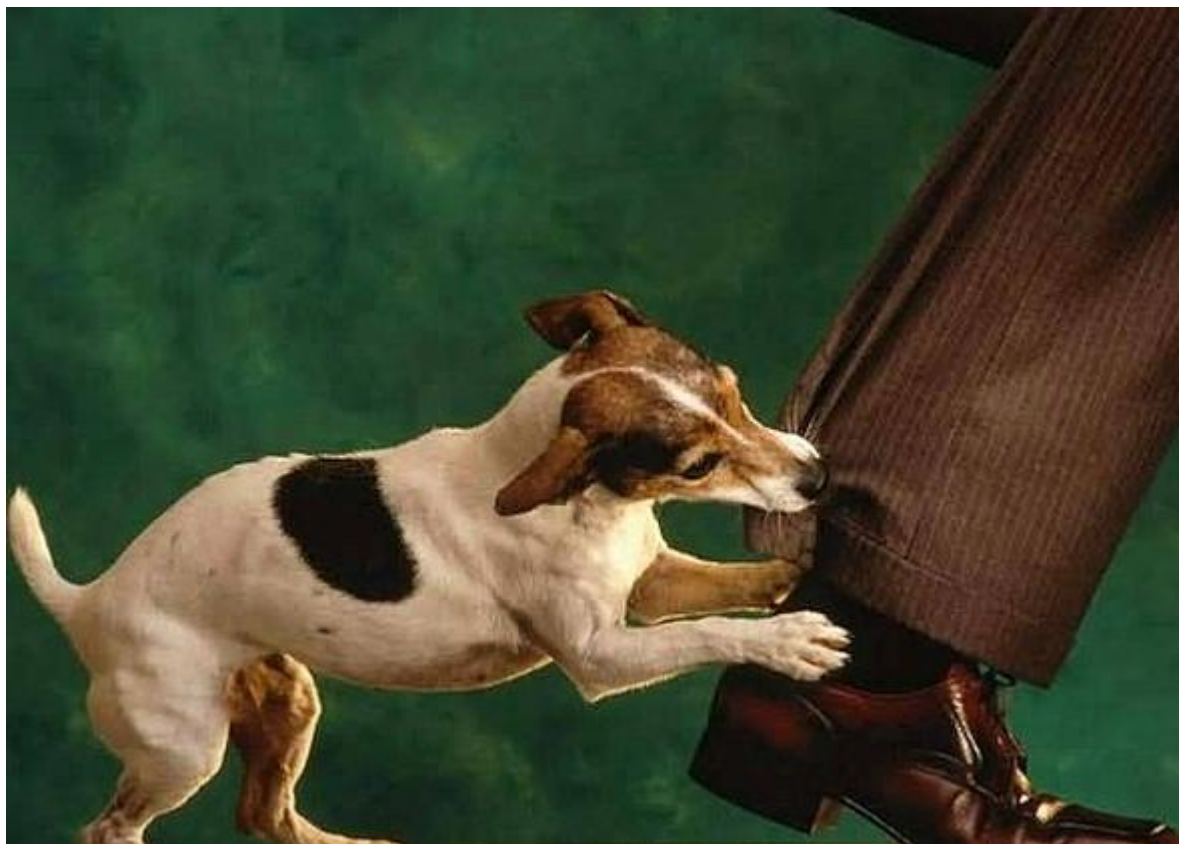

*Bělošský nacionalismus je stejně nevyhnutelný, jako když bitý pes
konečně pokouše svého trýznitele.*

Autor: Greg Johnson

Bělošský nacionalismus je nevyhnutelnou reakcí bělochů na etnické čistění v jejich vlastních zemích. Většina lidí samozřejmě není natolik obhroublá, aby otevřeně vyzývala k etnické čistce bělochů, takže namísto toho užívá eufemismů jako „rozmanitost“ či „multikulturalismus“. Kdykoliv se ovšem nějaký podnik, církev, škola nebo čtvrť stává „rozmanitější“ nebo „multikulturnější“, vždy to jednoduše znamená **méně bělochů a více nebělochů**.

Opačný proces, tedy nahrazování barevných bělochy, ovšem nikdy coby rozmanitost nebo multikulturalismus vychvalován není. Když k něčemu takovému dochází v barevné čtvrti, ozývají se nářky nad „gentifikací“ a pokud se tak děje na úrovni celé nebělošské země, slyšíme odsudky „imperialismu“, „kolonialismu“ či dokonce „etnického čistění“ a „genocidy“. Nebělošské prostory jsou tedy zachovány, ty bělošské nikoliv. Co je jejich, je jejich. To naše je však na stole jako předmět vyjednávání.

Protože rozmanitost není nic jiného než nahrazování bělochů barevnými, tj. etnické čistění, a

protože všechny přední instituce naší společnosti rozmanitost aktivně prosazují, reakce zjevně byla nevyhnutelná.

K docenění této skutečnosti ani nemusíme zacházet do argumentů pro nebo proti rozmanitosti. Nemusíme mluvit o biologii, dějinách, sociologii nebo ekonomice. Nemusíme zjišťovat, na které straně se nachází pravda – to vše může přijít až potom. Prozatím nám postačí pochopit, že jakmile získají běloši – stejně jako každý jiný živočich – pocit, že jsou napadeni, budou se bránit.

Když si běloši uvědomí, že čelí útoku proti své skupině, význam ostatních politických témat, a to včetně těch nejkontroverznějších, v porovnání s tím značně vybledne. Na důrazu naopak nesmírně získá to, co máme společné, tedy naše rasová a etnická identita i terč na zádech, který je naší pevnou součástí, jelikož jej nijak nemůžeme odstranit.

Ve stejnorodé společnosti je politika hledáním a střetáváním různých pojetí obecného blaha, protože v takové společnosti toho její příslušníci mají poměrně hodně společného, což obvykle považujeme za samozřejmost a zpravidla si toho vůbec nevšímáme, dokud se nemusíme potýkat s rozmanitostí a multikulturalismem.

Jediné, co ale mají společného lidé v multikulturní společnosti, je teritorium a politický a ekonomický systém, v němž spolu organizované skupiny se společnou identitou bojují o moc a zdroje.

Bělošský nacionalismus je politika identity pro bělochy, která se nutně začne rozvíjet všude tam, kde se z kdysi bělošských společností budou stávat společnosti multirasové. Vymizí teprve s nahrazením multirasového uspořádání rasově a etnicky homogenními bílými společnostmi.

Bělošský nacionalismus tak ve své nejskromnější definici je bělošskou politikou identity v prostředí multirasové společnosti. Běloši se nevyhnutelně zorganizují k ochraně svého majetku, moci a společenství proti pustošení barevných. Tato politika bělošského nacionalismu někdy ani nemusí být otevřeně rasová. Bělošský nacionalismus vlastně nevzniká coby přímá konfrontace se silnými tabu proti rasové identitě, odívá se totiž do hávu občanského, nikoliv rasového nacionalismu, a o blaho bělochů usiluje pod pláštěm univerzálních zásad, jako jsou různá práva či zákonnost. I ty nejbojácnější a velice nesmělé nálady s nádechem bělošského nacionalismu, plné vnitřních rozporů a vlastně odsouzené k nezdaru, ale stačily k prosazení Brexitu a postrčení Donalda Trumpa do Bílého domu. Právě tento velice implicitní bělošský nacionalismus totiž je hybnou silou posilujících populisticko-nacionalistických hnutí napříč celým bělošským světem.

S přibývajícími úspěchy a sebevědomím se bělošský nacionalismus nutně přesune od implicitního k otevřeně rasovému aktivismu a my tak přejdeme z obrany do útoku. Nejen že zastavíme výměnu bělochů, ale zvrátíme ji. Protibělošské etnické čištění nahradíme probělošským. Budeme žádat pěkné bělošské čtvrti, školy, podniky, společenství i země – k tomu je ovšem třeba nahradit barevné bělochy.

Tehdy dospěje bělošský nacionalismus na rozcestí. Cesta vlevo sice zachová multikulturní společnosti, ale s bělochy bezpečně v čele a se super-většinou bílého obyvatelstva. Takto vypadá varianta bělošského supremacismu, k níž se logicky kloní občanští nacionalisté, protože cesta vedoucí doprava pro ně je morálně i politicky děsivá.

Cesta vpravo vede ve shodě s nejhlubším významem a hybnou silou bělošského nacionalismu, který ve svém jádru zcela odmítá rozmanitost ve prospěch ideje „etnostátu“. Neváhá přesunovat hranice ani lidi s cílem vytvoření rasově a etnicky sourodých domovin pro všechny evropské skupiny s touhou po sebeurčení. Takový totiž je konečný cíl bělošského nacionalismu, jak je chápu já.

Evropa je kolébkou naší rasy a až do období po 2. světové válce byla také její exkluzivní domovinou. Jelikož na ni tedy žádná jiná rasa nemůže vznést oprávněný nárok, neexistuje ani žádný dobrý důvod, proč by evropské národy neměly všechny Neevropany z kontinentu odstranit. V případě USA a dalších zemí založených evropskými osadníky si spravedlnost žádá jisté kompromisy se zbytky původního obyvatelstva a potomky černých otroků, v ideálním případě v podobě vzniku autonomních domovin pro tyto skupiny.

V americkém případě jsem ochoten připustit přibližování se etnostátu taktikou *a la* občanský nacionalismus v rámci dočasných a politickými reáliemi vynucených kompromisů. Tak například mám za to, že by bělošští nacionalisté měli zcela vážně prosazovat novou imigrační/emigrační politiku s cílem návratu k etnickému statusu quo z roku 1965, tedy v mnoha ohledech vrcholku americké civilizace. Odůvodnění by znělo jasně: vymazat následky katastrofického rozhodnutí otevřít naše hranice třetímu světu. Proměna by samozřejmě nemusela proběhnout ze dne na den: rok 2065 se mi pro její dovršení jeví jako přiměřený časový horizont. Podobný návrh by se mohl setkat s pochopením i u mnoha barevných, protože by nabízel místo v budoucí Americe i jejich lidem. Pokud budou běloši disponovat naprostou svobodou oddělit se ostatních ras, bude pro drtivou většinu bělochů výsledkem *de facto* etnonacionalistická společnost.

Nikdo však nemůže zaručit, že by takto rasově segregovaná společnost časem nepropadla sebeuspokojení, sebeklamu a marnotratnosti a nepustila se do opakování právě oněch stejných chyb, jež nás dnes ničí. Proto budou muset bílí nacionalisté za pochodu měnit pravidla hry směrem k úplnému dovršení etnostátu. Nemáme sebemenší důvod přestat s velebením etnicky zcela homogenní společnosti, protože i ti nejbázlivější občanští nacionalisté ve skrytu srdce moc dobře vědí, že bez jediného černocha, Mexičana nebo muslima by Amerika byla lepší zemí.

Zda tak bělošský nacionalismus nakonec povede k segregované, supremacistické společnosti nebo homogenním etnostátům na severoamerickém kontinentě i jinde v bělošském světě, v posledku závisí na historických okolnostech a eventualitách, jež dost dobře nelze předvídat ani kontrolovat.

Tak či onak však můžeme označit bělošský nacionalismus za nevyhnutelný, protože už dnes existuje, jakkoliv jeho konečný triumf zůstává nejistý. Nedovoláváme se totiž nějakého

pseudovědeckého výkladu nevyhnutelnosti chodu dějin jako marxisté. A přestože mnozí z nás čerpají inspiraci z tradicionalistického či spenglerovského cyklického chápání dějin, považujeme také za svou povinnost za zlatý věk bojovat, nikoliv se poddat úpadku nebo spoléhat, že nějaké neosobní historické síly vykonají naši práci za nás.

Na počátku je bělošský nacionalismus stejně nevyhnutelný, jako když bitý pes konečně pokouše svého trýznitele. Následně už však zůstává vítězství jen tak nevyhnutelným, jakým jej učiníme.

Najdou se však dobré důvody k optimismu: rasová a etnická rozmanitost v rámci jedné společnosti bývá totiž zdrojem nejednoty, konfliktů a smazávání zřetelných identit. Protibělošské etnické čištění lze udržovat v chodu jediné pomocí lží a morálního vydírání – a když tyto nestačí, tak i zastrašování a nepokryté násilí. Skutečnosti se lze vysmívat do obličeje poměrně dlouho, dokud ovšem účet platí někdo jiný. Nakonec ale multikulturní režimy přicházejí následkem rozdělení a chaosu o svou sílu a časem kvůli pavučině lží a porušeným slibům také o svou legitimitu.

Na rozdíl od nich může bělošský nacionalismus, který je v souladu s realitou, časem jediné posilovat, protože si uvědomujeme, že tato síla pramení z jednoty. Poroste i naše důvěryhodnost – vychází totiž z toho, že mluvíme pravdu. A protože nejpádňější důkazy naší nadřazenosti přinese nakonec systém sám, bude bělošský nacionalismus z chřadnutí systému čerpat sílu. Nakonec se náš vzestup a jejich pád v jednom bodě protnou – a až naše rostoucí moc převýší jejich ochabující schopnost nás kontrolovat, zvítězíme.

Úvaha Grega Johnsona *White Nationalism is Inevitable* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 4. května 2017.